

PARAULES DE VIDA

El Ressuscitat recupera uns deixebles dimissionaris

L'episodi dels deixebles d'Emmaús, exclusiu de Lluc, és la millor referència per a un encontre amb el Ressuscitat.

La situació inicial presenta uns que són anomenats *deixebles* però que de fet abandonen el lloc on els pertocaria romandre, *Jerusalem*, per anar a *Emmaús*, iniciant un procés dimissionari.

Justament *el mateix diumenge* en què *la dreta de Déu ha ressuscitat i glorificat Jesús de Natzaret, se n'anaven a Emmaús* capficats en allò que abandonaven però no podien oblidar: *conversaven entre ells comentant els incidents ocorreguts a Jerusalem*.

Davant la seva incoherència es fa plenament viva la coherència fidel del Mestre Jesús que surt a recuperar els seus. No són els d'Emmaús els qui troben el Ressuscitat sinó que és Ell el que surt al seu encontre.

El procés catequètic de Jesús per recuperar-los és modèlic. *Mentre ells conversaven i discutien*, amb tensió perquè no pot haver-hi pau amb els altres quan no la tenim dins el propi cor, *Jesús mateix es posà a caminar amb ells*: el Senyor, ara ja Ressuscitat, camina amb nosaltres com havia fet sempre gràcies a l'Encarnació.

En comptes de retreure'ls res, els diu: *De què discutiu tot caminant?* Pregunta respectuosa que fa brollar llur posat trist i provoca una pregunta d'estra-

nyesa adreçada a Jesús: *Ets l'únic foraster que no saps el que ha passat a Jerusalem?*

Amb genial resposta-pregunta de Jesús: *«Què?»*, provocant l'obertura de cor dels dos dimissionaris pels quals (segons confessen) *Jesús de Natzaret «fou» un profeta poderós en obres i paraules*, però ja no és.

Per això *esperàvem que Ell seria el Salvador* però ara ja no esperem, tot i la subtil referència de què *ja som al tercer dia* i que *algunes dones ens han esperat dient que se'ls han aparegut uns àngels assegurant que Ell és viu*.

La manca de fe i d'esperança explica perquè abandonen la Comunitat dels qui creuen i esperen en Jesús.

Llavors *Jesús els exposà tots els llocs de les Escripures que es referien a Ell* profetitzant que la Passió és part integrant del camí messiànic de Jesús.

Aquesta lliçó teòrica dona pas a una interpel·lació pràctica: *Acostant-se al poblet, Ell va fer com si seguís més enllà i ells van insistir: Queda't amb nosaltres*. Tot i que mancats de fe i d'esperança, els d'Emmaús demostren que sí han après la lliçó de l'hospitalitat caritativa que ara exerceixen amb el desconegut company de camí.

Així quan a Jesús li obrim les portes del cor dient-li *«Queda't amb nosaltres»*, Ell no dubta a entrar i, *posat amb ells a taula, prengué el Pa, digué la Benedicció, el*

partí i els el donava: és l'Eucaristia, eix i cim de la vida cristiana. Per això *llavors se'ls obriren els ulls i el reconegueren*: perquè ja són actius els motors de la identitat cristiana (la gràcia del Ressuscitat, la Paraula de Déu, la caritat i l'Eucaristia, mancant encara el darrer motor que ho ha de cohesionar tot: la Comunitat).

Llavors mateix es van aixecar de taula i se'n tornaren a Jerusalem: perquè efectivament aquesta és la funció de la Comunitat que es reuneix per enfortir la vivència dels valors fundacionals de Jesús per part de tots els germans.

Deixem-nos recuperar pel Ressuscitat a l'amor primer.

Revisem-nos examinant quin «motor» de la nostra identitat cristiana el tenim una mica avariats o en desús.

José Luis Arín Roig
Administrador diocesà

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Gaudium et spes: la qüestió social i la pau (i II)

Entre els camins polítics que els Estats han de recórrer per tal de construir la pau mundial, la *Gaudium et spes* assenyala tres accions concretes: una valenta i forta tutela del dret de les persones, que impedeixi l'extermini de pobles sencers i de minories ètniques; un compromís més decisiu i convençut per perfeccionar les convencions internacionals; i, en tercer lloc, la guerra només en cas de legítima defensa, després que s'hagin esgotat tots els mitjans pacífics. Per

edificar la pau cal primer de tot des-arrrelar les causes de discòrdia entre els homes, que són les que alimenten les guerres. Moltes d'aquestes causes provenen de desigualtats econòmiques i del retard amb què es busca el remei necessari.

Cal, doncs, que la comunitat internacional respongui a les exigències del bé comú universal, tenint particularment en compte les nombroses regions que es troben encara avui en estat de misèria intolerable.

La pau del món depèn, doncs, d'un nou ordre mundial que promogui la solidaritat universal. Depèn, en última instància, de la solució dels problemes del desenvolupament dels països més pobres...

No es tracta, però, segons la *Gaudium et spes*, d'ajudar de qualsevol manera.

Cal passar de la perspectiva de l'assistència, que no trenca l'esquema de relació del vell i del nou colonialisme, a la perspectiva de la solidaritat, en

què la finalitat precisa és alliberar de la necessitat i de la dependència, fent elevar de manera particular els recursos dels pobles que aspiren a l'emancipació i al desenvolupament integral.

Els pobles que estan en vies de desenvolupament han d'entendre bé que han de buscar expressament i fermament, com a fi propi del progrés, la plena perfecció humana dels seus ciutadans.

Mn. Eduard Salinas Muñoz

PALABRAS DE VIDA

El Resucitado recupera a unos discípulos dimisionarios

El episodio de los discípulos de Emaús, exclusivo de Lucas, es la mejor referencia para un encuentro con el Resucitado.

La situación inicial presenta a unos que son llamados *discípulos* pero que de hecho abandonan el lugar donde les correspondería permanecer, *Jerusalén*, para ir a *Emaús*, iniciando un proceso dimisionario.

Justamente *aquel mismo día* en que la derecha de Dios ha resucitado y glorificado a Jesús de Nazaret, *iban caminando a Emaús* inmersos en aquello que abandonaban, pero no podían olvidar: *iban conversando entre ellos de todo lo que había sucedido* en Jerusalén.

Ante su incoherencia se hace plenamente viva la coherencia fiel del Maestro Jesús que sale a recuperar a los suyos. No son los de Emaús quienes encuentran al Resucitado, sino que es Él el que sale a su encuentro.

El proceso catequético de Jesús para recuperarlos es modélico. *Mientras conversaban y discutían*, con tensión porque no puede haber paz con los otros cuando no la tenemos dentro del propio corazón, *Jesús en persona se acercó y se puso a caminar con ellos*: el Señor, ahora ya Resucitado, anda con nosotros como había hecho siempre gracias a la Encarnación.

En vez de reprocharles nada, les dice: *¿Qué conversación es esa que traéis mientras vais de camino?* Pregunta respetuosa que hace brotar su *aire entristecido* y provoca una pregunta de extrañeza dirigida a Jesús: *¿Eres tú el único forastero en Jerusalén que no sabes lo que ha pasado allí estos días?* Con genial respuesta-pregunta de Jesús: *«¿Qué?»*, provocando la apertura de corazón de los dos dimisionarios para los cuales (según confiesan) *Jesús de Nazaret «fue» un profeta poderoso en obras y palabras*, pero ya no lo es.

Por eso *esperábamos que él iba a liberar a Israel* pero ahora ya no lo esperamos, a pesar de la sutil referencia de que *ya estamos en el tercer día desde que esto sucedió* y que *algunas mujeres de nuestro grupo nos han sobresaltado diciendo que incluso habían visto una aparición de ángeles, que dicen que está vivo*.

La falta de fe y de esperanza explica perquè abandonan a la Comunidad de quienes creen y esperan en Jesús.

Entonces Jesús *les explicó lo que se refería a él en todas las Escrituras*, profetizando que la Pasión es parte integrante del camino mesiánico de Jesús.

Esta lección teórica da pie a una interpelación práctica: *Llegaron cerca de la aldea adonde iban y él simuló que iba a seguir caminando, pero ellos lo apremiaron diciendo: Quédate con nosotros*. A pesar de su falta de fe y de esperanza, los de Emaús demuestran que sí han aprendido la lección de la hospitalidad caritativa que ahora ejercen con el desconocido compañero de camino.

Así cuando a Jesús le abrimos las puertas del corazón diciéndole *«Quédate con nosotros»*, Él no duda en entrar y, *sentado a la mesa con ellos, tomó el pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo iba dando*: es la Eucaristía, eje y cumbre de la vida cristiana. Por eso *se les abrieron los ojos y lo reconocieron*: porque ya estaban activos los motores de la identidad cristiana (la gracia del Resucitado, la Palabra de Dios, la caridad y la Eucaristía, faltando todavía el último motor que lo tiene que cohesionar todo: la Comunidad).

Y, levantándose en aquel momento, se volvieron a Jerusalén: porque efectivamente esta es la función de la Comunidad que se reúne para fortalecer la vivencia de los valores fundacionales de Jesús por parte de todos los hermanos.

Dejémosnos recuperar por el Resucitado al amor primero.

Revisémosnos examinando qué «motor» de nuestra identidad cristiana tenemos un poco averiado o en desuso.

José Luis Arín Roig
Administrador diocesano

Bingo Solidari a la Parròquia dels Dolors a favor de Mans Unides

Després de dos anys sense poder-se celebrar per causa de la pandèmia, el divendres 10 de març va tenir lloc l'esperat Bingo Solidari a favor de Mans Unides. El Centre parroquial era ple de gom a gom amb gent de totes les edats disposats a passar-s'ho bé fent el bé.

Més de seixanta establiments comercials del barri El Temple i tota Tortosa havien respost amb generositat a la crida en nom de la parròquia perquè aportessin regals que després serien objecte de premi al Bingo. També col·laboraren particulars, destacant les Germanes Teresianes i les Monges Clarisses.

A l'entrada del Centre, membres del Consell parroquial venien els tiquets d'aportació personal a 5 euros pel Sopar de Fam en què es van repartir 125 bocates (de for-

matge i de truita de patata), amb pastes i aigua, que «l'equip de cuina» havien preparat.

Després de la presentació de l'acte a càrrec de la delegació local de Mans Unides, la conversa amical durant el sopar col·laborava a fer parròquia i també barri entre els assistents.

Per al Bingo foren els joves els més protagonistes: els de Catequesi de Confirmació eren encarregats primer de vendre a 2 euros els cartrons de la sort successiva-

ment per cada bingo; uns altres eren, per torns, els qui cantaven els números que a la vegada sortien en pantalla.

Haviem començat a les 20.15 h i acabàvem a les 23.45 h. Aquella nit ens ho havíem passat molt bé i a més havíem recaptat per a l'objectiu de Mans Unides un benefici de més de 1.400 euros, un cop pagades les despeses.

Quin goig ser feliç fent el bé!

José Luis Arín Roig
Administrador diocesà

Recés de Quaresma de la comarca de la Terra Alta a Gandesa

Diumenge 12 de març, a l'església arxiprestal de Gandesa vam celebrar el recés de Quaresma de la comarca de la Terra Alta. El va dirigir Mn. Tomàs Mor, tractant el tema de la Quaresma com a alegria de la fe. En l'exemple del rei David, va situar-nos en una comparativa molt actual de la vida del rei David, la seva comoditat i la nostra. Com trobava excuses per fugir del mal que havia comès i com nosaltres soint fem el mateix.

Després vam celebrar el sagrament de la penitència donant per acabada la trobada de pregària.

Mn. David Arasa

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «Davant el misteri de l'infinit que ens sobrepassa i ens atreu, les religions ens recorden que som criatures; no som omnipotents, sinó homes i dones en camí cap a la mateixa meta celestial» (14 de setembre).

@Pontifex_es: «Si tenim la mirada posada en Jesús, les mossegades del mal ja no poden dominar-nos, perquè Ell, en la creu, ha pres sobre sí el verí del pecat i de la mort, i ha derrotat el seu poder destructiu» (14 de setembre).

@Pontifex_es: «De la Creu de Crist aprenem l'amor, no l'odi; aprenem la compassió, no la indiferència; aprenem el perdó, no la venjança» (14 de setembre).

@Pontifex_es: «En el camí espiritual i eclesial no hem de perdre de vista el record de quants ens van anunciar la fe, perquè fer memòria ens ajuda a desenvolupar l'esperit de contemplació per les meravelles que Déu ha realitzat en la història» (15 de setembre).

Recés de Quaresma per a laics a Tortosa

El dissabte 11 de març se celebrà, com tots els anys, a la Casa d'Espiritualitat Sant Enric d'Ossó, un recés de Quaresma al qual van assistir-hi aproximadament unes cent persones de diferents llocs de la diòcesi, presidides pel Sr. Administrador diocesà, Il·lm. José Luis Arín Roig. El ponent del recés fou el Rvd. Darío Mollá Llätzer, SJ.

El tema: «**L'AGRAÏMENT, ACTITUD BÀSICA DE LA VIDA CRISTIANA**».

Tot seguit ens presentà la primera part del tema: **DIMENSIONS DE L'AGRAÏMENT**: 1) Fer-nos conscients; 2) Valorar; 3) Tenir cura; 4) Compartir.

Després d'un petit descans mentre vam fer un «picolabis», i fer-nos la foto de família, vam passar a la segona part de la xerrada: **DIFICULTATS I TEMPTACIONS CONTRA L'AGRAÏMENT**: 1) La temptació de la superficialitat; 2) La temptació de pensar més amb el que no tenim que amb el que tenim; 3) La temptació de la passivitat; 4) La temptació de l'apropiar-se.

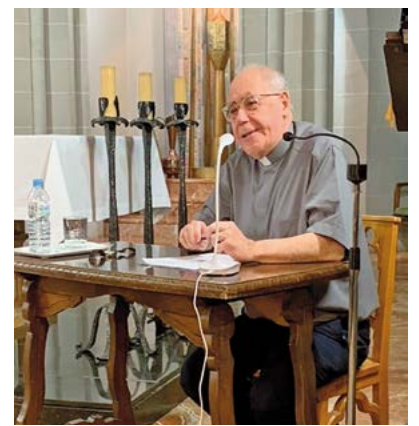

Havent dinat, vam passar a l'últim apartat del recés. Vam començar amb el cant *Nada te turbe, nada te espante* i tot seguit s'obrí un diàleg. Es van fer les següents intervencions a les quals anava responent el ponent: a) Com cuidar el do de la fe?; b) Què podem fer per a que la pregària sigui prioritària?; c) Com podem demostrar als altres el nostre agraïment? d) L'alegria

és conseqüència de la humilitat i de l'agraïment?; e) Quins passos hauríem de fer per a ser més conscients dels dons que Déu ens ha donat?

A continuació vam cantar *El seu camí va ser camí de tots*, vam fer la lectura de la Paraula de Déu i el cant final vam dedicar-lo a la Mare de Déu.

Maria Joana Querol Beltrán

Testimoni del P. Carmelo Pérez-Aradros, missioner a Zimbabwe

Des del dissabte 4 fins al diumenge 12 d'aquest mes, hem tingut el goig de rebre el pare Carmelo Pérez-Aradros, missioner durant trenta anys a Zimbabwe. Ha estat en motiu de la Setmana d'Animació Missionera a l'arxiprestat de la Terra Alta organitzada per l'ESCAM i coordinada pel nostre delegat de Missions diocesà.

Mn. Carmelo ha passat pels diferents centres de formació, les parròquies, grups de catequesi, grups resultants del Sínode, grups de la Comunitat de Jerusalem i misses donant testimoni missioner. Ha estat una agradable injecció de vitamines missioneres.

També ha estat un gran testimoni per a nosaltres els mossens, ja que el divendres, ens va dirigir un preciós recés des de les 11 del matí al meravellós paratge del Santuari de la Mare de Déu de la Fontcalda.

Els mossens de la Terra Alta

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

24. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jo 5,1-5 / Jo 15,1-8]. Sant Fidel de Sigmaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622); sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà); sant Gregori d'Elvira, bisbe.

25. ■ Dimarts [1Pe 5,5b-14 / Sl 88 / Mc 16,15-20]. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau; sant Aní, bisbe.

26. □ Dimecres [Sir 39,8-15 (o bé: 1C 2,1-10) / Sl 118 / Mt 5,13-16]. Mare de Déu del Bon Consell; sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i dr. de l'Església, venerat a Lleó; sant Clet I o Anacleto, papa i mr.

27. □ Dijous [Fets 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada, 1881 - entro-

nitzada, 1947); sant Toribi de Mogrovejo, bisbe.

28. □ Divendres [Fets 9,1-20 / Sl 116 / Jo 6,52-59]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr. a Océania; sant Lluís-Maria Grignon de Montfort, prev.; sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.

29. □ Dissabte [1Jo 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Siena (1347-1380), vg. terciària do-

minicana, dra. de l'Església i patrona d'Europa; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.

30. □ Diumenge vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.) [Fets 2,14a. 36-41 / Sl 22 / 1Pe 2,20b-25 / Jo 10,1-10]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova.

Diumenge III de Pasqua (A)

COMENTARI

«La mort no podia retenir-lo captiu»

No és fàcil entendre plenament què és la Resurrecció. Els textos d'aquests diumenges ens hi van ajudant. A l'evangeli trobem l'escena deliciosa dels deixebles d'Emmaús: dos deixebles, desanimats: *Nosaltres esperàvem... ara ja no esperen res, per això abandonen el grup del seus companys, tot i que hi ha indicis que alguna cosa ha passat en relació amb el cos de Jesús: Sí, però a ell no l'han vist pas. Volen veure Jesús. Però Jesús els acompanya i no se n'adonen, tot i sentir un neguit en el seu interior: No és veritat que els nostres cors s'abrassen dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?* Aquest era el seu problema: no havien entès que el camí de Jesús havia de passar per la mort per arribar a la vida: *No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?* Ara, amb l'ensenyament de Jesús i amb l'Eucaristia, descobriren el Ressuscitat: *Prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren però ell desaparegué. Volien veure Jesús però quan descobriren que és ell, Jesús desapareix. Ja en tenen prou; han experimentat la presència del Ressuscitat! I per això ara fan onze quilòmetres de retorn per a portar aquesta gran notícia als seus germans: *Reallment el Senyor ha ressuscitat!* El Crist ressuscitat l'han trobat en la Paraula de Déu, en l'Eucaristia, en l'acollida al germà: aquí descobriren el Ressuscitat. Aquesta resurrecció és el que proclama Pere el dia de Pentecosta: *Jesús de Natzaret Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort que de cap manera no podia retenir-lo captiu.* Pau recorda que vam ser rescatats amb una sang preciosa, la de Crist. Per això demana: *Vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món.* Creure en el Ressuscitat demana una fe profunda en ell, canviar l'estil de vida, refer la comunitat, escoltar la Paraula de Crist, acollir els germans, no tenir por de la mort, vençuda per sempre més, viure amb gran esperança; i compartir aquesta gran notícia amb els nostres germans.*

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,14.22b-33)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapigüeu això que us dic: Jesús de Natzaret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles, prodigis, i senyals. Tots ho sabeu prou. Doncs bé: d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera no podia retenir-lo captiu. Perquè David, referint-se a ell, deia: "Sempre tinc present el Senyor; amb ell a la dreta, mai no cauré. El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, fins el meu cos reposa confiat: no abandonareu la meua vida enmig dels morts, ni deixareu que es corrompi el qui us estima. M'ensenyareu el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir a la vostra presència."

«Germans, us he de parlar clar. El patriarca David va morir i va ser enterrat en un sepulcre que avui encara podem veure. Però ell, que era profeta i coneixia el jurament de Déu de fer pujar al seu tron un dels seus descendents, havia contemplat en visió profètica la resurrecció de Crist, i en parlava quan deia que "Déu no l'havia abandonat enmig dels morts ni havia deixat que es corrompés el seu cos". Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis. I ara que la dreta de Déu l'ha glorificat, ha rebut del Pare l'Esperit Sant com estava promès, i l'ha donat amb profusió. Això és el que vosaltres veieu i sentiu.»

▶ Salm responsorial (15)

R. *Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,17-21)

Estimats: Vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havieu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi dels temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc (Lc 24,13-35)

Aquell mateix diumenge, dos dels deixebles de Jesús se n'anaven a un poble anomenat Emmaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents.

Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconseguí i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «De què discutiu entre vosaltres tot caminant?» Ells s'aturaren amb un posat trist, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ets l'únic que no saps el que hi ha passat?» Els preguntà: «Què?» Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzaret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esperat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas.»

Ell els digué: «Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes! ¿No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar a la seva glòria?» Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint pels de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escripures que es referien a ell.

Mentrestant s'acostaven al poblet on es dirigien i ell va fer com si seguí més enllà. Però ells el forçaren preguntant-lo: «Queda't amb nosaltres, que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar.» Jesús entrà per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren, però ell desaparegué. I es deien l'un a l'altre: «¿No és veritat que els nostres cors s'abrassen dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?»

Llavors mateix s'alçaren de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allà trobaren reunits els onze i tots els qui anaven amb ells, que deien: «Reallment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó.» Ells l'havien reconegut quan partia el pa.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,14.22b-33)

El día de Pentecostés Pedro, poniéndose en pie junto a los Once, levantó su voz y con toda solemnidad declaró: «Judíos y vecinos todos de Jerusalén, enteraos bien y escuchad atentamente mis palabras. A Jesús el Nazareno, varón acreditado por Dios ante vosotros con los milagros, prodigios y signos que Dios realizó por medio de él, como vosotros mismos sabéis, a este, entregado conforme al plan que Dios tenía establecido y previsto, lo matasteis, clavándolo a una cruz por manos de hombres inicuos. Pero Dios lo resucitó, librándolo de los dolores de la muerte, por cuanto no era posible que esta lo retuviera bajo su dominio, pues David dice, refiriéndose a él: "Veía siempre al Señor delante de mí, pues está a mi derecha para que no vacile. Por eso se me alegró el corazón, exultó mi lengua, y hasta mi carne descansará esperanzada. Porque no me abandonarás en el lugar de los muertos, ni dejarás que tu Santo experimente corrupción. Me has enseñado senderos de vida, me saciarás de gozo con tu rostro". Hermanos, permitidme hablarlos con franqueza: el patriarca David murió y lo enterraron, y su sepulcro está entre nosotros hasta el día de hoy. Pero como era profeta y sabía que Dios "le había jurado con juramento sentar en su trono a un descendiente suyo", previéndolo, habló de la resurrección del Mesías cuando dijo que "no lo abandonará en el lugar de los muertos" y que "su carne no experimentará corrupción". A este Jesús lo resucitó Dios, de lo cual todos nosotros somos testigos. Exaltado, pues, por la diestra de Dios y habiendo recibido del Padre la promesa del Espíritu Santo, lo ha derramado. Esto es lo que estáis viendo y oyendo».

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Señor, me enseñarás el sendero de la vida.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,17-21)

Queridos hermanos:

Puesto que podéis llamar Padre al que juzga imparcialmente según las obras de cada uno, comportaos con temor durante el tiempo de vuestra peregrinación, pues ya sabéis que fuisteis liberados de vuestra conducta inútil, heredada de vuestros padres, pero no con algo corruptible, con oro o plata, sino con una sangre preciosa, como la de un cordero sin defecto y sin mancha, Cristo, previsto ya antes de la creación del mundo y manifestado en los últimos tiempos por vosotros, que, por medio de él, creéis en Dios, que lo resucitó de entre los muertos y le dio gloria, de manera que vuestra fe y vuestra esperanza estén puestas en Dios.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 24,13-35)

Aquel mismo día (el primero de la semana), dos de los discípulos de Jesús iban caminando a una aldea llamada Emaús, distante de Jerusalén unos sesenta estadios; iban conversando entre ellos de todo lo que había sucedido. Mientras conversaban y discutían, Jesús en persona se acercó y se puso a caminar con ellos. Pero sus ojos no eran capaces de reconocerlo. Él les dijo: «¿Qué conversación es esa que traéis mientras vais de camino?». Ellos se detuvieron con aire entristecido. Y uno de ellos, que se llamaba Cleofás, le respondió: «¿Eres tú el único forastero en Jerusalén que no sabes lo que ha pasado allí estos días?». Él les dijo: «¿Qué?». Ellos le contestaron: «Lo de Jesús el Nazareno, que fue un profeta poderoso en obras y palabras, ante Dios y ante todo el pueblo; cómo lo entregaron los sumos sacerdotes y nuestros jefes para que lo condenaran a muerte, y lo crucificaron. Nosotros esperábamos que él iba a liberar a Israel, pero, con todo esto, ya estamos en el tercer día desde que esto sucedió. Es verdad que algunas mujeres de nuestro grupo nos han sobresaltado, pues habiendo ido muy de mañana al sepulcro, y no habiendo encontrado su cuerpo, vinieron diciendo que incluso habían visto una aparición de ángeles, que dicen que está vivo. Algunos de los nuestros fueron también al sepulcro y lo encontraron como habían dicho las mujeres; pero a él no lo vieron». Entonces él les dijo: «¿Qué necios y torpes sois para creer lo que dijeron los profetas! ¿No era necesario que el Mesías padeciera esto y entrara así en su gloria?». Y, comenzando por Moisès y siguiendo por todos los profetas, les explicó lo que se refería a él en todas las Escrituras.

Llegaron cerca de la aldea adonde iban y él simuló que iba a seguir caminando; pero ellos lo apremiaron, diciendo: «Quédate con nosotros, porque atardece y el día va de caída». Y entró para quedarse con ellos. Sentado a la mesa con ellos, tomó el pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo iba dando. A ellos se les abrieron los ojos y lo reconocieron. Pero él desapareció de su vista. Y se dijeron el uno al otro: «¿No ardía nuestro corazón mientras nos hablaba por el camino y nos explicaba las Escrituras?».

Y, levantándose en aquel momento, se volvieron a Jerusalén, donde encontraron reunidos a los Once con sus compañeros, que estaban diciendo: «Era verdad, ha resucitado el Señor y se ha aparecido a Simón». Y ellos contaron lo que les había pasado por el camino y cómo lo habían reconocido al partir el pan.